

# METALSTORY

## Příběh kovu

Michael Newchop

*(prolog z první knihy, pouze pro propagační účely)*

Prolog:

Dívka pomáhala své matce se sklízni. Plody ovocných keřů už byly zralé a měly ten správný sytě žlutý odstín. Podle toho věděla, že budou sladké a šťavnaté. Na jeden z nich dostala chuť. Vyhlédla si ten největší. Rostl tak vysoko, že si bude muset stoupnout na špičky, ale to jí nevadilo. Zkusmo se pro něj natáhla, až jí chyběl jen malý kousek. A tak se vytáhla ještě víc. Už se ho dotýkala prsty, když se plod nečekaně zachvěl a zavibroval. Dívka polekaně stáhla ruku.

Zdálo se jí, jako by nestála na pevné zemi, ale v loďce, se kterou si pohrávají vlny oceánu. Nezachvěl se jen plod, ale i keř a s ním i celý sad!

Její matka to také ucítila. Zvedla hlavu a přestala pracovat.

DRUM! DRUM! DRUM!

Zem kolem nich se rytmicky otřásala. Sténala a praskala.

Část zemské desky, na které stál ovocný sad, se utrhl a vystoupala vzhůru, jak na její spodní vrstvy tlačila nekompromisní síla. V epicentru tlaků se z útrob země vynořilo obří kovové chapadlo. Hlasitě skřípalo, jak se třelo o kameny, kroutilo sebou a rozrývalo zem. Z brázdy za ním a okolo něj se na povrch řinul nestabilní tekutý kov, který prudce dýmal, syčel a mísil se s hlinou.

Dívka s matkou se přitiskly k sobě. Instinkt jim velel prchnout. Ale ony ustrnuly na místě, ochromené tou nečekanou hrůzou.

Kovové chapadlo se nasměrovalo směrem k nim a k nedalekému městu. Zastavilo se a doširoka otevřelo svůj chřtán, jako by je chtělo pozřít.

Chvíli se nedělo nic.

Pak se ale z otevřeného chřtánu ozvalo hluboké zavrčení. Na světlo se vyřítila první Bestie, mohutný vzpřímený ještěř na silných nohou, s přilbicí a ostrými kovovými drápy, které při běhu skřípaly.

Matka se vzpamatovala jako první. Popadla svou dceru za ruku a společně se rozběhly k městu.

Běžely rychle a dobře, neboť obě byly skvělé běžkyně. Přesto neměly žádnou šanci. Bestie byla větší a mnohem rychlejší. Vzduch prořízl smrtelný výkřik prvních obětí.

A přicházely další. Hordy v železe zakutých Bestií, vysokých i podsaditých, se štíty a bodci na hrbetech, s pařáty a zuby ostrými jako čepele nožů, proudily v nekonečných zástupech skrze tmavý jícen chapadla. Všechny spěchaly k městu. Kupředu je hnala intenzivní, takřka hmatatelná zloba, která proudila z jednoho konkrétního místa v jejich řadách. Tam kráčela strach nahánějící bytost pokrytá krvavými boláky a kovovými pláty. Kolem sebe šířila hněv a beznaděj, ale i touhu a neukojitelnou zášť ke všemu živému...

„Můj drahý, naši lidé umírají!“

„Cítím je. Potřebujeme pomoc. Musím hned odejít.“

„A co mám udělat já?“

„Vyhledej moudré. Prchněte!“

„Ty se už nevrátíš...“

„Vrátím! Je to jediná možnost. Běž!“

Muž ve věži osaměl. Až sem nahoru vnímal tu zlobu, která se blížila. Poznával ji.

„*Jak jsem mohl být tak slepý?*“ zpytoval se.

Jeho vědomí bylo plné pochyb, obav a hlubokého žalu, neboť zahlédl fragmenty událostí, které se nezadržitelně blížily. Byly děsivé.

Jen díky pevné a trénované vůli se přinutil ke klidu. Věděl, co musí udělat. Uvědomil si, že na tuto chvíli se připravoval celý svůj život. Ale představoval si ji jinak a za jiných okolností.

Muž zavřel oči a pohroužil se do svého nejintimnějšího nitra.

Tudy vedla cesta.

Okna nejvyšší komnaty meditační věže po chvíli zazářila, jak jimi unikala čistá nespoutaná energie vzhůru k oblakům. Energie byla totožná s vědomím. A to vědomí volalo o pomoc.

„*Dárče, kde jsi? Volám tě v nouzi nejvyšší. Pomoz mi, neb padám vzhůru!*“

A odpověď přišla vzápětí, když jakási neviditelná ruka zastavila jeho pád.

„*Tady jsem. Držím tě! Stůj a rozhlédni se kolem, abych i já viděl!*“

„*Vidíš? Pohled skrz tmavé kouty a za mnohočetné rohy. Zde je nebezpečí pro celý plán. Vím, co musí následovat. Přijď a použij mne, Dárče! Použij mou sílu. Pomoz mi vrátit se zpátky. Společně zachraňme město!*“

„*Děkuji ti. Tvé jméno...*“

„*Ať je zapomenuto!*“

„*Jak si přeješ...*“

Oblaka nad městem se rozdělila ve dvě a tou mezerou sjel k zemi mohutný rozeklaný blesk. Nikdy ale nedopadl. Místo toho se rozložil na tisíce jisker, které oslnily okolní prostor. Když oslepující záře odezněla, nad středem města se tyčila zlatavá kupole štítu.

Právě včas.

Armády Bestií a hrubých automatů nemilosrdně pustošily celé ulice a čtvrti. Blížily se k hranici štítu a za sebou zanechávaly jen hořící ruiny, spoušť a kaluže oleje smíšeného s krví. A potom zaútočily na štít, současně a z mnoha stran. Bombardovaly jej explozivními střelami i hyperrychlostními projektily. Drásaly jej železnými pařáty i zuby. Snažily se podkopat pod ním, i prorazit z vrchních pozic. Štít ale odolával veškerým pokusům. Bezezbytku rozkládal působící energii, tupil i ty nejpevnější kovové hroty a nejevil známky žádného opotřebení nebo zeslabení. A nezakolísal ani pod nápořem krácející zloby, když se ho pokusila prolomit. Tehdy bytost odstoupila od štítu. Roztáhla ruce, zaklonila se v pase a její zlostný výkřik, plný hořkého zklamání, uvolnil sílu, která trhala pancíře a pláty, kroutila železnými údy a drtila klouby i pevné spoje. Nutila kov téci, jak narušila rovnováhu přitažlivých a odpudivých sil kovové vazby atomů v bezprostředním okolí...

...

O tisíc let později

Pláč.

Síň je částí kdysi enormně většího celku. Vznáší se uvnitř uměle generovaného kapesního vesmíru, prorostlá silnými zakroucenými kořeny kovových sloupů. Bylo by to temné místo, plné zákрут a zákoutí, nebýt hustého zlatého žilkování, po kterém z drobných děr stékají nekonečné proudy zářících zlatých slz vědění. Slzy skrápějí též žilkovanou podlahu, kde se hromadí.

Tento zlatý med z podlahy sbírají a přerozdělují malé robotické včelky do pohárků na svých nožkách. Neúnavně poletují, vracejí místy nahromaděnou metalickou záři zpět do sloupů anebo s ní rovnou sytí hlavní tekuté řečiště, které ústí ke zdroji. Jejich jemná křídélka tiše

předou, jak neomylně prolétávají hustým kořenovým systémem sloupoví. Včelky si navzájem pomáhají. S příliš těžkým břemenem jedna druhou podpoří, podletí a ohne svůj hřbet, aby se náklad bezpečně dostal na své místo určení. Jednají společně, jako jedna bytost. Dohromady tvoří Roj.

Roj bezmezně spolupracuje a udržuje v chodu plynulé proudění, jako kdyby na tom závisel jeho osud. Snad také závisí. Třeba by bez jejich neustálé péče neměla existence Roje už žádný smysl...

Střep.

Ne všechny hrany Síně jsou správně ukončené. Některé stěny i části stropu mají trhliny, z nichž dovnitř prosakuje vesmírný mráz a temnota. I některé sloupy jsou narušené, ba dokonce přetržené. V místech přerušení číhají smrtonosně ostré břity z temného kovu, dlouhé zakřivené drápy, téměř nezjistitelné na tmavém pozadí.

O jeden takový střep se otřela letící včelka, která se pachtila s čerstvým nákladem zlatých datových slz. Možná si nabrala příliš hmotný náklad. Možná hrozící nebezpečí zaznamenala až na poslední chvíli. A tento střep byl ostřejší než břitva. Za kovového cinknutí břit včelce přesekl levou část tělíčka i s křídlem. Nastal okamžitý pád. Ale včelka ještě svůj boj nevzdala. Přesunula svůj drahocenný náklad do nově vzniklého těžiště, blíž ke zbytku těla, a použila všechny své strojové rezervy na zvýšení frekvence pohybu zbylého křídélka. K zastavení pádu to nestačilo, ale včelce se podařilo alespoň zpomalit. Za kratičkou chvíli se však zahřála natolik, až došlo k přetížení, když vnitřní žár překročil kritickou mez a spekl její útroby. Zpomalení pádu bylo naštěstí dostatečné k tomu, aby mohly včas zareagovat její sestry. Ty hbitě přilétly své družce v nesnázích na pomoc. Ji už zachránit nemohly, ale na tom nezáleželo. Všechny včelky byly postradatelné, na rozdíl od jejich břemene. A to se včelkám podařilo zachytit dříve, než dopadlo na zem. Společnými silami pak včelky přesunuly těžké břemeno na správné místo ve směru proudění. Celý Roj si oddychl, neboť nedošlo k žádné ztrátě dat. Zničené tělo jejich družky bylo recyklováno. Na místě zůstal pouze mlčící střep. Číhal na svou další šanci. Ta však už nepříjde. Přesná pozice zákeřného špičatého hrotu byla zaznamenána v krystalickém vědomí Roje.

A Roj nikdy nezapomíná...

Krádež.

Přestože je Síně svými vnitřními rozměry obrovská, je evidentní, že tvoří jen pomyslnou špičku gigantického nezměrného datového ledovce. Téměř po celém obvodu Síně jsou patrné zlomy, nedokončenosti, trhliny a přerušení, jako když je bijící srdce náhle a násilně vytrženo z těla. Pozitronické srdce v ochranném časoprostorovém vaku, stále fungující, stále bijící, s láskou a péčí udržované v chodu. To ale vyžaduje veliké úsilí, strojovou pečlivost a neustálou obrovskou distribuci energie.

Proč je toto vše vynakládáno? Ze zvyku nebo pro pláč nad hasnoucimi hvězdami?

Ze soucitu, z touhy po vědě, po moci nebo kvůli neumírající naději?

Klíčem bude proudění slz, vrstvených dat a jejich uchovávání v objektu ve středu Síně.

Kolik informací se asi nalézá v jediné metalické slze? Kolik ve spojeném toku a kolik v samotném zdroji?

Bude jich mnoho. Jsou ale cenné natolik, aby stály za životy tisíců civilizací? A co když jsou tím posledním, co po nich zbylo?

Síně jako by dýchala, žila. Sloupy v ní jsou vzrostlými kovovými stromy, kterých je plný les. Les čerpá informace ze svého okolí a předává je dál. Prýští z něj potoky, řeky plné zářících slz.

A toto celé je jen střípek něčeho mnohem většího? Odkud to přišlo? Odkud to bylo uloupeno? Největší krádež v historii... čeho?

Snad by o tom mohl vyprávět Pastýř.

Pastýř.

Prochází Síní, ale nedotýká se jejích podlah. Kráčí směle, pomalu, avšak rázně. Roucho za ním vlaje a všechny včelky Roje ho zdvořile oblétavají a zdraví. Žádná se ho nedotkne. Pastýř je oděn do prostého plátěného oděvu světlé barvy, kontrastující s jeho bronzově kovovou tváří pokrytou černými vousy, dlouhými řasami a hustým obočím.

Rozhlíží se svými pronikavými zelenými očima a tam, kde se jeho pohled zastaví, nastane zrychlené hemžení, jak včelky násobí své úsilí. Stane se tak hlavně v místech, která Roji zůstala skrytá, ale později by mohla způsobit komplikace. Funkce Roje se tak optimalizuje.

Pastýř se jen na chvíli zastaví u zákeřného střepu, který nedávno ničil. Oběma rukama ho uchopí, a přestože ten je pevný a nepoddajný, začne se pod nápořem nekompromisní síly ohýbat, až je nakonec vyrván a neškodně dopadá těsně nad volnou zem. Pastýř pokračuje dál, zatímco Roj likviduje jeho zbytky.

V centru Síně se nachází podstavec, ze kterého do výše Pastýřových beder ční štíhlý, ostroúhlý jehlan. Na hrotu jehlanu pomalu rotuje zdroj. Zlatavá koule o velikosti Pastýřovy hlavy připomíná planetku nebo hvězdu.

Pastýř přistupuje k podstavci a natahuje obě ruce před sebe, jako by chtěl planetku uchopit a odnést. Jakmile se jí dotkne, planetka se probouzí a zazáří silou tisíců ohňů. Z holé Pastýřovy lebky vyrůstají oslnivé proudy vlnících se křivek, na prst tlustých a na loket dlouhých. Zároveň se z žilkování na stromech a jejich kořenech zdvihají vlnky zlatých metalických toků. Spojují se a probíhají podlahou až k podstavci a k zářící planetce, teď již slunci. Pastýř se stále oběma rukama dotýká zářícího kotouče a zavírá oči. Jako by celým svým tělem vnímal to pulzující vlnění, jeho strukturu, barvu a tón.

Následují další a další vzruchy z různých míst Síně. Přitéká míza, proudí vlny, tvoří se tóny a hudba.

Síní vibruje.

Pastýř hraje svou strukturální symfonii, čerpá data vědění, přijímá je, naslouchá jim, čte a učí se. Hledá odpovědi, řešení.

Vtom se ozve disharmonický nízkofrekvenční impulz. Burácí, opakuje se a svým účinkem narušuje rovnováhu v Síní. Pastýř okamžitě končí svou seanci a vážným krokem opouští Síní, ve které bledne malé slunce. Planetka usíná, až úplně zhasne, do doby příští iniciace.

I zde, na tomto zvláštním místě, to Pastýř, Dárce a Emporer v jedné osobě vnímá.

Distorze reality.

Stalo se to znovu!

*Michael Newchop, 30.11.2022*

<https://www.startovac.cz/projekty/metalstory-pribeh-kovu>